

GAMLA MINNEN.

När jag tvättade häromdagen så kom jag att tänka på hur det var för min mamma när min syster och jag var små.

Vi bodde inne i Linköping på en gård med flera hyreshus, gården kallades allmänt för "Kaklis" eftersom det hade varit en kakelugnsfabrik där tidigare, för er som inte känner till Linköping så är det området där Simhallen ligger idag. På gården fanns det tre större hyreshus, ett litet rött trähus och en disponentvilla, dessutom fanns det i mitten på gården en lackeringsfirma samt ett hönshus med vidhängande sophus.

Det hus som vi bodde i var ett tvåvåningshus med två uppgångar, sammanlagt fem lägenheter i varje uppgång, högst upp i huset fanns det vindskontor till lägenheterna samt en torkvind för tvätten. Tvättstugan låg i källaren i den andra delen av huset, det var väl ganska bra med rinnande vatten men inget varmvatten. Skulle man tvätta så fick man elda under bykkaren så det blev varmt innan man kunde tvätta eller byka som man sa. Nu var det ju inte varje vecka man tvättade där utan det var mest när det skulle tvättas lakan, örngott, dukar och handdukar, den vanliga veckotvätten klarades av uppe i köket där vi hade en stor zinkbalja som det tvättades i och ett tvättbräde för att gno bort de värsta fläckarna (baljan tjänstgjorde också som badbalja).

Efter att tvätten var klar så skulle den ju hängas på tork och var det tjänligt väder så kunde man hänga tvätten ute på gården, men höst och vinter så måste man hänga tvätten på torkvinden. Nu var det inte några större problem i vanliga fall men eftersom huset låg mot Folkungavallen och fönstren uppe på torkvinden vette ut mot fotbolls och ishockeyplanen så var det ibland fullkomlig invasion däruppe och då gällde det att inte ha någon tvätt som hängde där för då hände det att man fick tvätta om den dagen efter matchen för "gubbarna" tog ingen som helst hänsyn till att det hängde tvätt där på vinden. Det enda som betydde något var att de fick se Derby eller Kenty när de spelad fotboll.

Det var inte roligt att komma upp på vinden och få se sin tvätt nersolkad, speciellt inte när det var ett ganska slitsamt göra att byka, när tvätten sedan var torr så fick vi frakta den till en mangelbod som låg på andra

sidan Vistvägen lite närmre ån, cirka. 500 meter hemifrån. Jag vet inte hur många som varit med om att mangla tvätten på riktigt gamla stora stenmanglar, det är lite skrämmande när man inte är så gammal, de där stora tunga valsarna och så rullarna som tvätten skulle rullas på, det väsnades ganska mycket kommer jag ihåg. Efter att vi var klara med mangling så bar det av hem igen för ännu ett viktigt arbete, att krusa banden på örngotten, det var ofta mitt och min systers jobb att sitta med en matkniv och vecka dessa band (jag veckar inte längre).

När man tänker tillbaka så ser man ju vilket slit det var många gånger för att ha det drägligt. Mamma jobbade ju dessutom varje dag för att försörja oss efter separationen, vi bodde i 1 rum och kök med järnspis i köket och kakelugn i rummet, inget varmvatten ingen elspis och så delade vi toalett i farstun med grannen. Vår mormor bodde hos oss för att passa oss då mamma måste jobba, så mormor bodde i rummet vi andra i köket. Hösten och vintern kunde det vara väldigt kallt inne om man inte eldade hela tiden, på natten brukade mamma lägga in bricketter i järnspisen så att värme skulle stå sig under natten och på morgonen var det fortfarande glöd i spisen så det var bara att lägga på ny ved. Kakelugnen i rummet var en god värmekälla och dessutom var det mysigt att ligga framför ugnsluckorna och eventuellt få steka ett äpple. Fönstret i rummet vette ut mot Folkungavallen och i det där gamla huset var fönsterbrädorna riktigt breda så vi brukade lägga kuddar att sitta på och svepa en filt om oss och så satt vi och tittade på ishockey alldeles gratis.

Det är konstigt vilka a tankar man kan få av att fundera kring vardagliga sysslor.

Ha det bra till nästa gång när jag får skrivklåda.

Inga-Lill